

Laura Partin

CREATURILE PĂDURII

[frACTalis]

CREATURILE
PĂDURII

Redactare: Iulia Militaru
Tehnoredactare și copertă: Cătălin Furtună
Ilustrații: Laura Partin

Tipărit la tipografia editurii frACTalia.

Laura Partin
Creaturile pădurii
© frACTalia, 2023
pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PARTIN, LAURA

Creaturile pădurii / Laura Partin. – București :
frACTalia, 2023

ISBN 978-606-9028-72-8

821.135.1

Editura frACTalia
București, România
www.fractalia.ro

Laura Partin

CREATURILE PĂDURII

[Fractalita]

am făcut greșeala să mă nasc într-o proaspătă
democrație postcomunistă
fără trecut și fără viitor
în care toți ne facem bagajele cu gust amar
și fără prea mari șanse de întoarcere
tineri studenți
și oameni în vârstă
rămași fără slujbe deopotrivă
o țară de care ți se spune
că întoarcerea la ea e un eșec
de ce să te mai întorci când totul crapă
oricât ți-ar fi de greu, stai acolo unde ești.

măcar nu am făcut greșeala să mă nasc
pe strada Coastei din Cluj
în vremuri de evacuare forțată,
iar dacă nu mă nășteam unde m-am născut
poate că nu-mi petreceam nici pandemia
cutreierând
pădurile din Essonne
pictând într-o grădină
întrebându-mă când îmi voi revedea părinții.

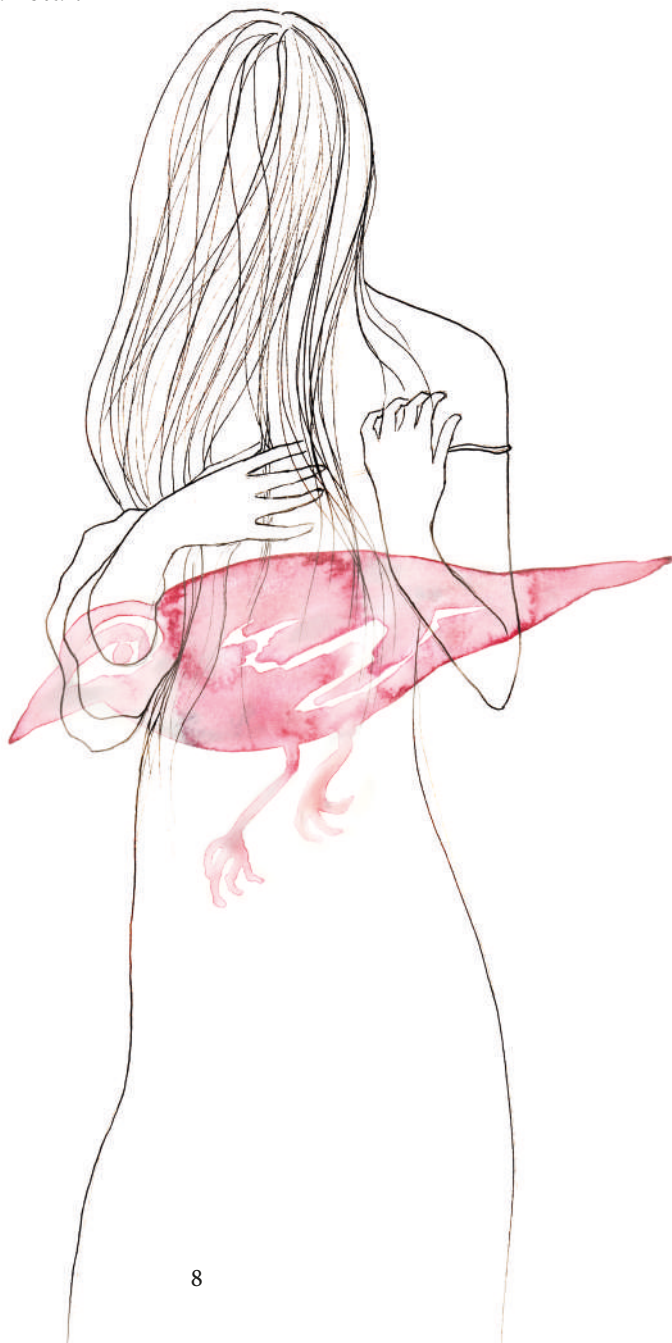

am rotule-nverzite-nspre nord
clavicule-nflorite-nspre sud
am o fosă temporală
care nu mai cerșește
nici un dram de atenție

pe vremuri aceste vertebre cervicale
se întindeau sperând
la tandrețe fără bătrânețe
și dor fără de moarte
iar ghimpii aceștia
de pe spina ischiatică
mi-au apărut odată cu pubertatea
când am înțeles
că pelvisul ăsta îngust
nu-mi aparține
și nici nu-l pot oferi
colegei de bancă

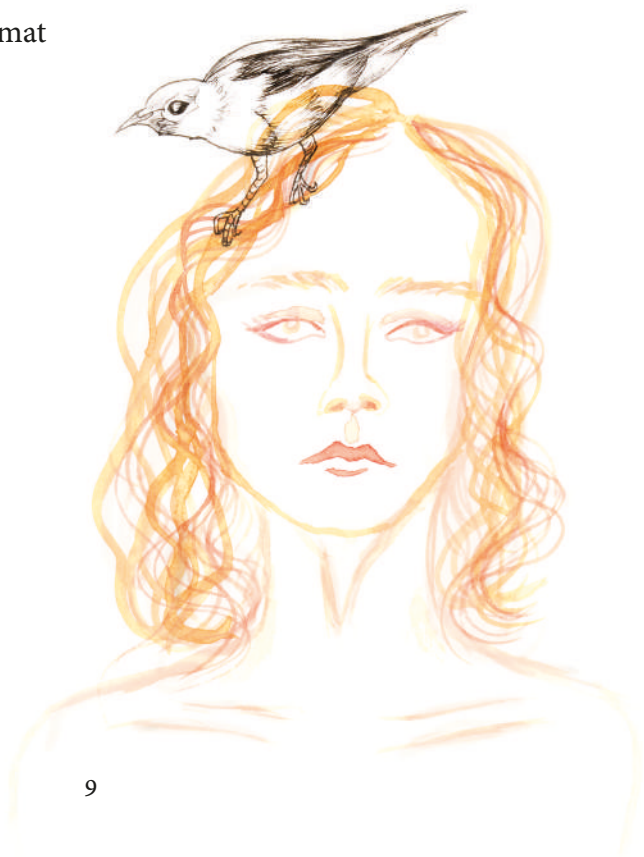
unele certitudini te costă
zgârieturi pe simfiza pubiană
trasate-n fiecare joi

la cinci după-amiaza
ca-ntr-o mică închisoare secretă
ascunsă sub osul parietal.

ascultam știrile de la ora cinci zece șapte
zece mii de morți șase sute șase
vineți pe culoare-n agonie frântă
se-agață strâns de halate

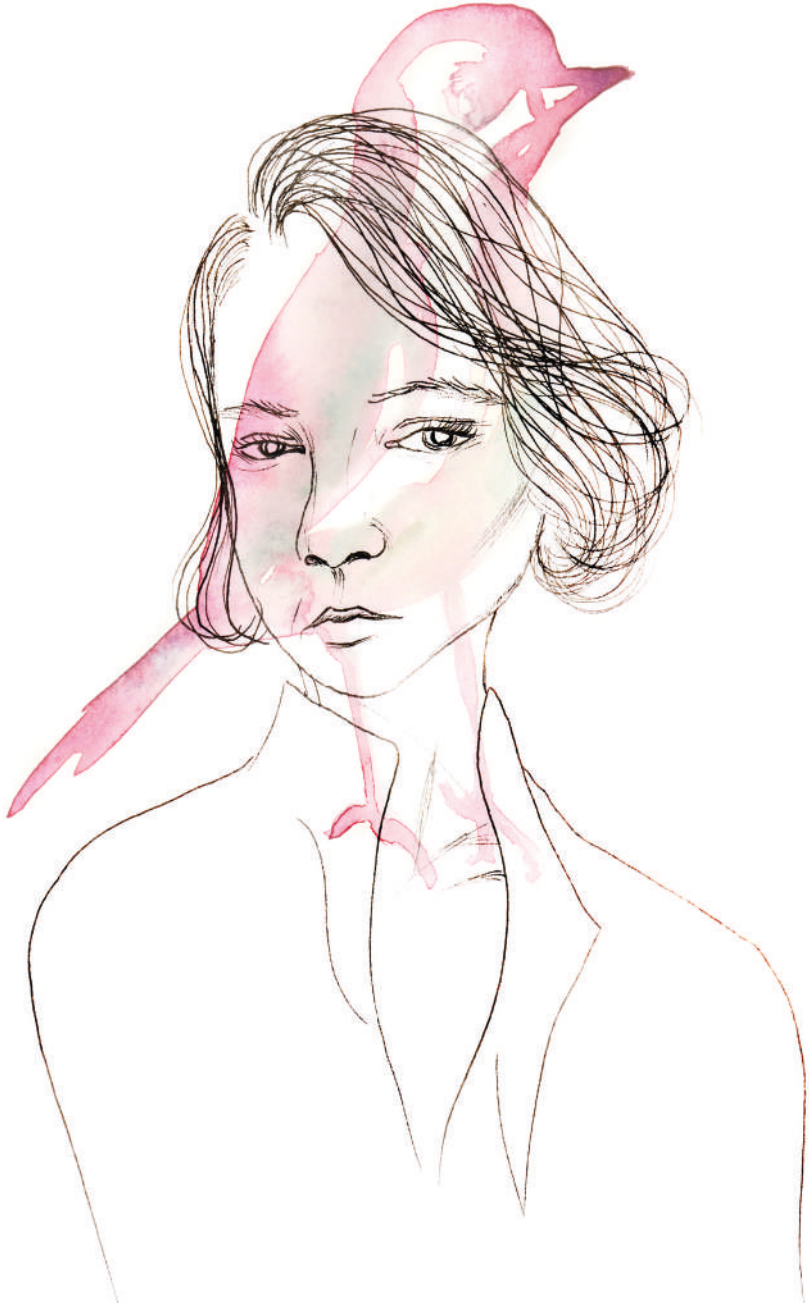
nimeni nu știe încotro
oare cum faci, cum te dezici, cum te mai privești
în ochi
după ce-ai decis la foc automat
cine și-a trăit viața
și cine încă nu?

ca într-o celebrare ulterioară
noțiunii de bază a timpului
am văzut mori de apă
devenite waterpark
am văzut corpuri de foc plonjând în apă
de pe fortărețe medievale
care-au adăpostit cândva
scurte pauze de la cruciadă
am văzut canale invadate de alge vâscoase
și mușchi mătăsos de copac
sate de pictori
iazuri și lacuri

de la-nceput am refuzat
laptele matern

aș purta oricând o mască de mayaș
dar nu m-aș costuma
în paparudă
nici dac-ar fi
să mor de sete.

când plec de aici
o să-mi fie dor de locurile încărcate de istorii,
de lacuri și de grădini secrete

o să-mi fie dor
să mă plimb pe străzi pavate însorite
să privesc pictorii cărunți și deznădăjduiți
să-i observ pe cei din spate care mai trag doar
câteva linii în neștire, fără nicio miză,
așteptând sfârșitul zilei, sfârșitul vieții,
sfârșitul
lumii
acuareliști și portretiști înfrigurați,
ultimii inadaptați dintr-o generație plină de tandrețe,
fără internet sau apeluri la proiecte

și să mă-ntreb ce fel de artă fac
atunci când nu-i vede nimeni.

să-mi imaginez colinele din Montmartre
înainte de industrializare
când totul era, cât vezi cu ochii,
o vie,
o moară de vânt, o grădină cu orhidee,
când artistele încă nu pozau goale
pentru Henner sau Renoir,
înainte de a fi ele însele remarcate
și invitate să expună
alături de domni respectabili
când scuterele nu erau încă perfect aliniate
lângă trotuar
și nu spărgeau consecvent
liniștea serii

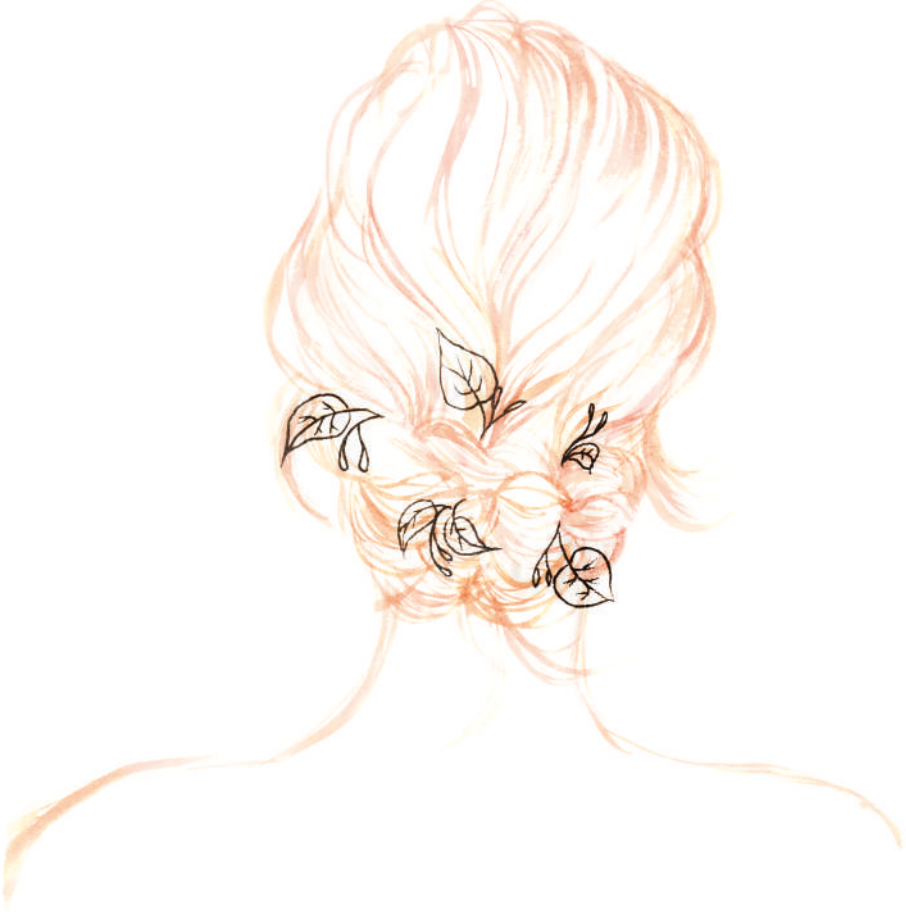
mintea omului chiar e o cursă de șoareci
suntem acasă peste tot și totuși nicăieri în lume
gonim după un bine suspendat
drept în centrul de greutate al planetei

orice loc ne e mai drag
decât cel în care ne naștem.

când te oprești o secundă
din ritmul amețitor
în care te zvârcolești cu anii
vezi că împlinirea era acolo
modestă sub pensula ta
într-o grădină
sub un cireș,
pe un cer senin,
în lipsa umilințelor cotidiene
în acuarelele lăsate să se usuce la soare,

că goana asta chiar nu e nimic și liniștea
e totul.

cât de epuizant este
să ai oameni
departe
și să ruminezi invariabil
la toate modurile posibile
în care ar putea agoniza.

copacii te vor liniști
ei absorb durerea
mai bine decât mamele absente

dacă îți pui
capul pe iarbă
te vor ține în brațe
și îți vor șopti povești
despre cum oamenii au inventat vinovăția
și rușinea.

i-a turnat și-un copil
ca să fie sigură
că nu mai pleacă
l-a născut natural
fără anestezie
dar sigur l-a făcut
doar din presiune
nu are deloc instinct matern
orice mamă uită
de țipete
vomă
dureri
extenuare
sacrificiu
de sine
când îngerășii
spun mami mami
te iubesc
de peste douăzeci
de ori pe zi

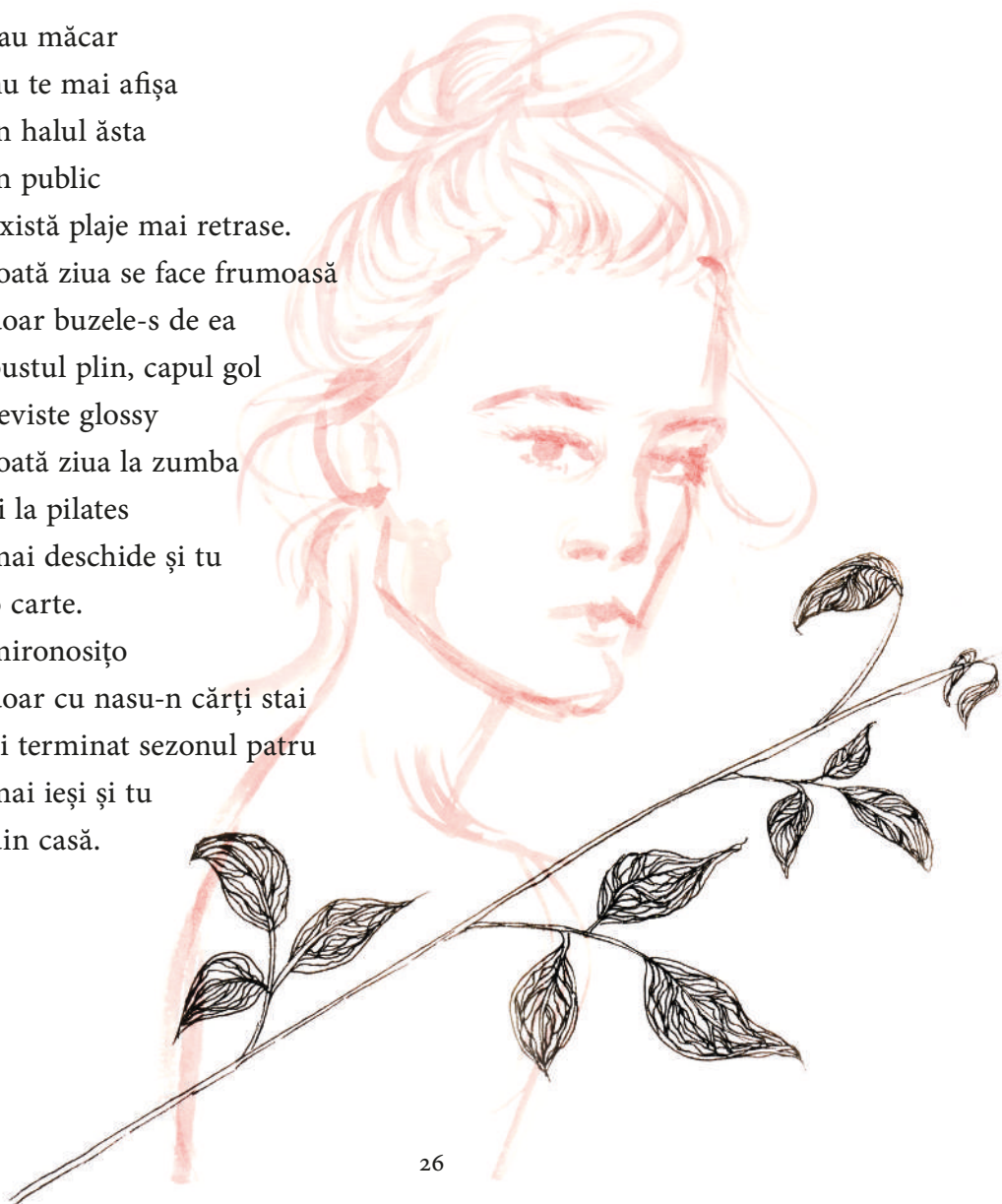

ce mamă denaturată
îi dă piure din supermarket
e greu tare să cauți
o rețetă de terci pe internet
eu cred că inventează
nici măcar nu e mamă
totuși ce mamă gândește așa
ca un bărbat
o să vezi
pe la cincizeci de ani
când n-o să vină nimeni
la tine la spital
o să regreti
că nu i-ai făcut
dar va fi prea târziu

ce sirenă eşuată
la malul mării
băgi în tine ca [...]
vezi poate mai treci și tu
pe la sală
sau măcar
nu te mai afișa
în halul ăsta
în public
există plaje mai retrase.
toată ziua se face frumoasă
doar buzele-s de ea
bustul plin, capul gol
reviste glossy
toată ziua la zumba
și la pilates
mai deschide și tu
o carte.
mironosițo
doar cu nasu-n cărți stai
ai terminat sezonul patru
mai ieși și tu
din casă.

toată ziua la petreceri
îți stă mintea
numai la băieți.
ai grijă, toți vor
un singur lucru
dacă nu te pui
cu burta pe carte
o să-și bată unul
joc de tine
o să-mi vii într-o zi
cu burta la gură
și-o să se aleagă
praful de tine.

orice am face
ajungem toate
cal de bătaie
în piața publică.

ia-ți aroganța dintre sechelele mele
poartă-ți degetele prin părul meu
și hai să ne prefacem la fel de inocenți
precum Camille Claudel în primii
treizeci de ani de viață.
și totuși cum?
cum să nu-ți arunci arta pe foc
când ți-ai smuls hainele și te-ai aruncat
în vidul pericolului absolut ?

cum să mai crezi în orice pe lumea asta
când iubirea vieții tale
te prinde de umeri
și te așază la infinit
în sala de așteptare
și tu te alegi
cu roadele suspiciunii.

rămâi eleva, discipola,
muza, metresa,
femeia-sanatoriu.

în orașul acesta
ca o parcare subterană părăsită
cu un landou în mijloc
nu mai am nimic al meu
în afară de doi părinți și câțiva prieteni
totuși mă urc în tren
merg cu spatele înainte
mă uit pe geam la case și la ceață și la vaci
la structuri postindustriale abandonate
rugină plante uscate mărăcini semafoare
garduri ce stau să cadă
halte cu găini și căței înfrigurați
mi se pune iarăși
un nod în stomac în gât în creier

hai cu mine să-ți arăt ce-i ăla idealism
ce-i aia nicăieri nu mi-e bine
ce-i ăla efort supraomenesc aruncat la gunoi

inima mea e în străfundul celei mai
întunecate păduri
sălbatică și singuratică
se adapă pe înserat dintr-un pârâu
se încolăcește pe araci ca fasolea lui Thoreau
se târăște prin toate umbrele serii
privește soarele călduț printre gene
gustă pe furiș din strugurii faunilor
și mângâie ielele pe obraji
când se scurg printre degetele luminișului

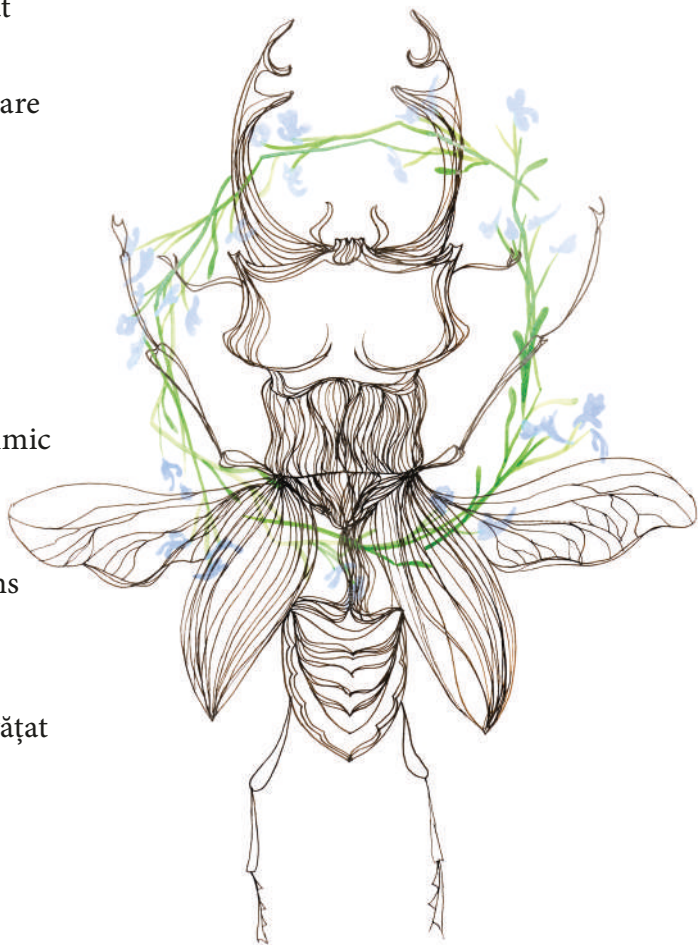
de secole a plutit în aer o teamă de femei
care te ademenesc în miezul pădurii
de femei feline pentru care zăngănitul cozii
de șarpe
nu înseamnă nimic
de femei
care văd în ochii tăi cum slăbiciunile le sunt
adulmecate
ca înainte de un festin

și totuși, alene își pocnesc miile de articulații
și se înfruptă tot ele mai întâi din tine.
de femei care și-au pierdut uzul rațiunii
și nu mai vor să urce scara
căci au aflat că la capătul ei
e doar mizerie și cruzime
de femei care nu dau două ferigi
pe cei ce pășesc pe capete de lebedă
ca să ajungă să bea nectar
la masa lupilor.

m-am încăpățânat
ani la rând
să nu fiu spectatoare
să fiu exact
unde vreau
când vreau
să fiu
nu există destin
nu există
nu se întâmplă nimic
cu vreun motiv
cu vreun sens
nu suferim cu sens
nu trec nici anii
cu sens
nu-i nimic de învățat
din neputință
dar acum
în fiecare an
am altă viață
și nu pare că am
deloc de ales.

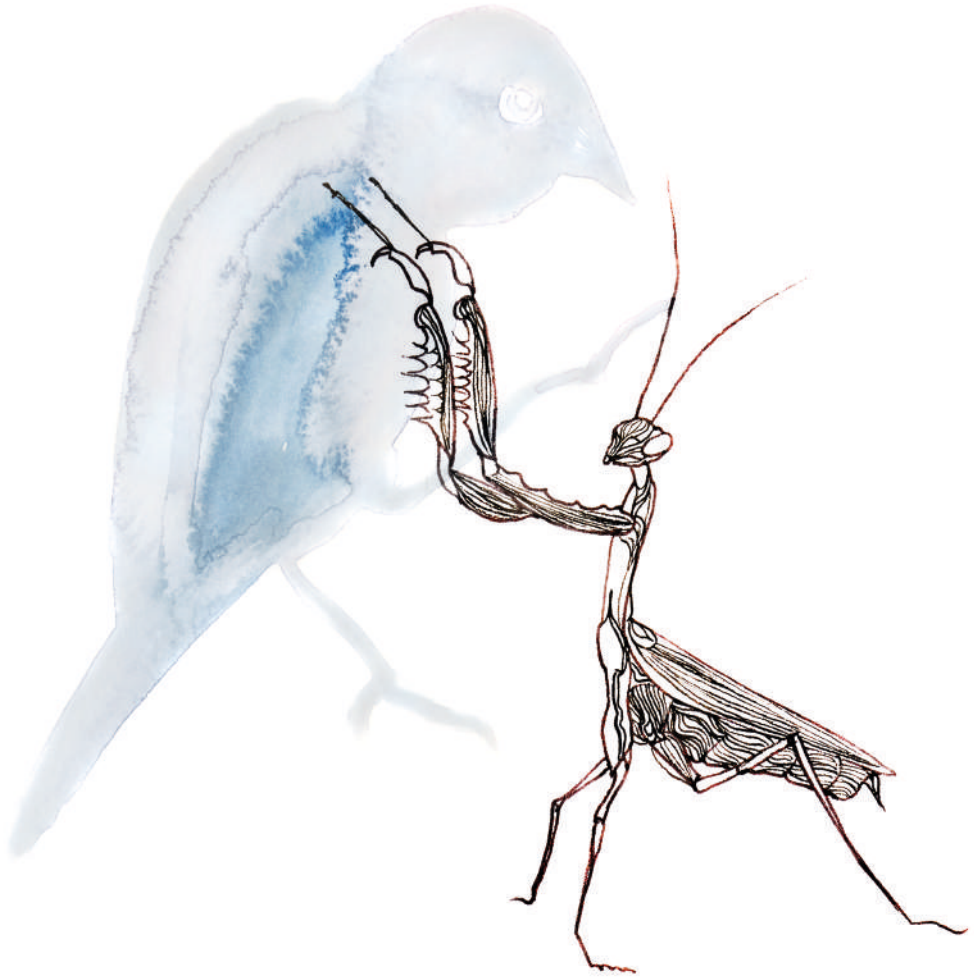

nicio caradașcă
n-a rămas închisă
în cutiile de chibrituri
în care
le transportam acasă pe ascuns

nicio caradașcă
nu a fost găsită vreodată
vie sau moartă
prin cotloanele acelu mic depozit
numit dormitor.

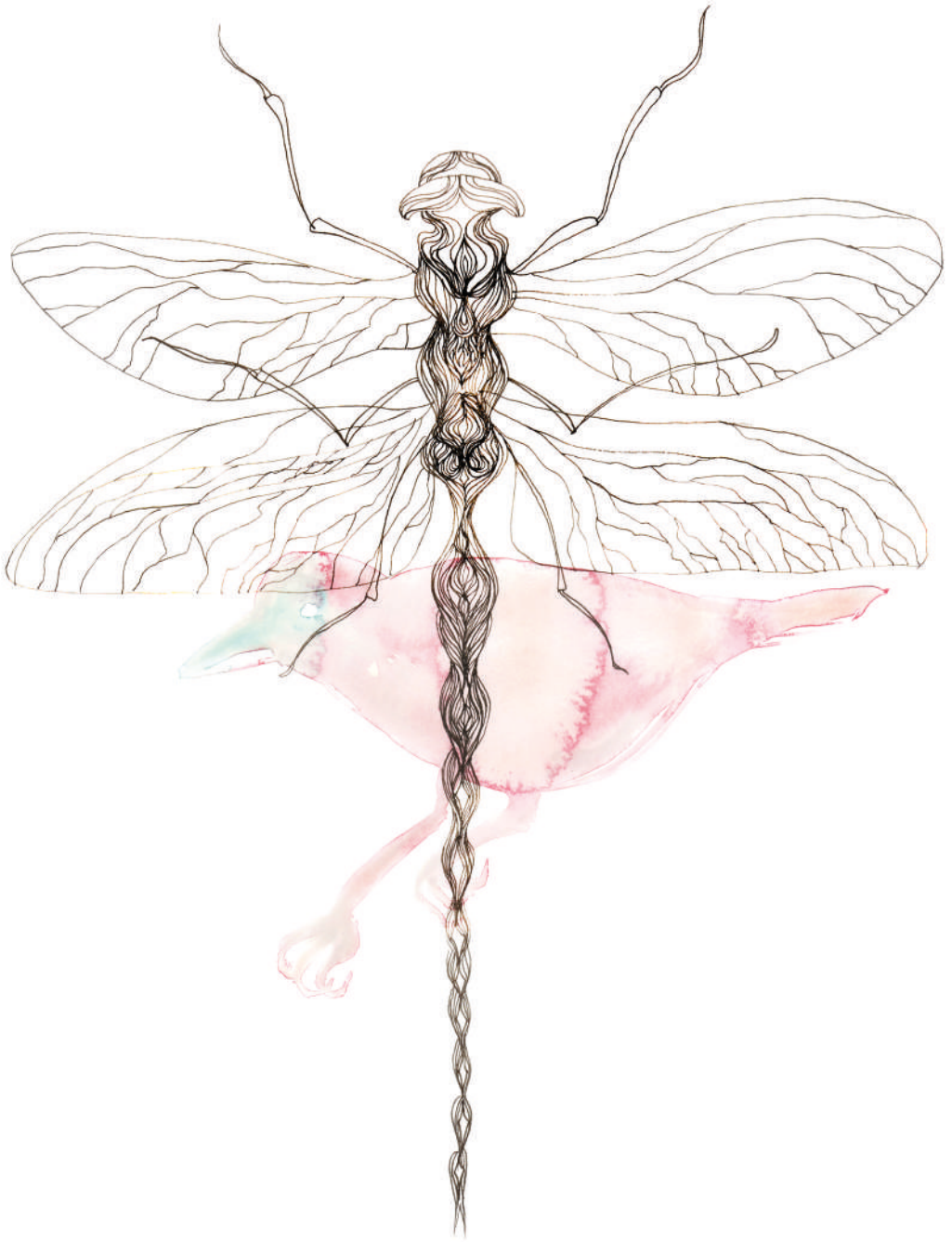

nu deschide
dar totuși hai
poți deschide gura
dacă te întreb eu, altfel
stai cuminte dar nu așa
ascultă-mă pe mine
numai câteva ore
nu-ți mai trece degetele prin păr
nu-ți mai ține mâinile între genunchi
nu-ți mai termina fraza, nu te mai obosi
s-o mai începi
am văzut eu cum e cu voi
numai tu crezi că ai dreptate, ce-ți mai place
să te auzi
ce știți voi ăștia tineri
mie-mi plac ăștia tineri, mai turbați,
n-aveți voi, alai de fete frumoase
ceva de zis, ia fiți atente
hai că știu că te-ai tatuat doar ca să faci
pe-a interesanta

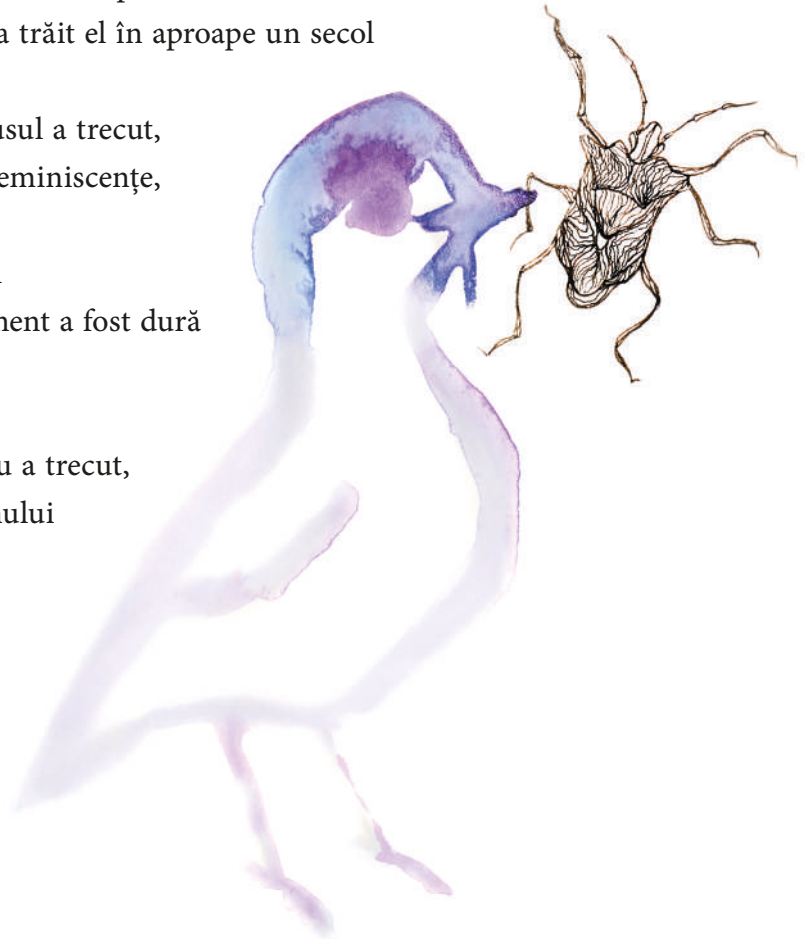

dar ce reprezintă, de ce te reprezintă
ce-ți mai face fata
hai că dacă învață spaniola
cucerește toată America
toți sunteți doctori la 25 de ani
stai să-ți povestesc
cum am divorțat de universitate
cum am învățat artă de la tata,
dumnezeu să-l ierte, alte vremuri,
cum am fost în vacanță la 2 mai
ani la rând
era acolo an de an o rânduială
a parcelelor de nisip
eu le pregăteam micul dejun
la șapte dimineața în rulotă,
făceam umbră cu cearșaful
după o bere și o votcuță

și viața era totuși mai frumoasă
ca acum.

nu l-am mai văzut niciodată pe tata
slab, vlăguit, neputincios
n-a avut niciodată nevoie de cuvintele mele
de încurajările mele de copilă
care n-a trăit ce-a trăit el în aproape un secol
îi spuneam
o să fie bine, virusul a trecut,
astea sunt doar reminiscențe,
efecte secundare
ale tratamentului
schema de tratament a fost dură
dar te pui
pe picioare
ce-a fost mai greu a trecut,
îi spuneam ecranului
să fie puternic

mă privea absent, prin mine, nici eu nu
credeam ce spun, apoi închidea,
nu mai avea forță să stea
în capul oaselor
era convins
că un sughiț compulsiv o să-l omoare.
când l-au dus
la urgențe în perfuzii
mama i-a pus telefonul în față și a zis
ia-ți la revedere de la tata
cu toate somniferele
m-a bușit un plâns
la trei dimineața,
am fugit la bucătărie de parcă
îmi venea să vomit.

m-aș fi urcat în primul avion
dar mă aștepta carantina.

francezii ăștia fac
mult prea mulți copii
mă urmăresc cete
mă înconjoară
cu mitralierele lor
de apă, nu de foc
mici hidre belicoase
iar cam o dată pe oră
se aud alții
urlând sfâșietor
unde departe
de parcă ar fi lângă mine
Nietzsche zicea că femeia
e o problemă
că singura ei soluție e sarcina
eu zic că uneori e doar cea
întreruptă.

pădurea mea imaginară se destramă în leoparzi
și greieri zgomotoși
tonuri difuze de lumină violet indigo bordeaux și
trunchiuri căzute de copaci ce-alungă cavalerii
fără cap
cine s-o ascunde după trunchiuri nu știu
dar acum am timp să mă gândesc la
asta
să respir pădurea, să o sorb din priviri și să o rog
să-mi mai dea o șansă
poate că vulpile râd de mine pe înfundate
după copacii străvezii,
știu ele ce știu
despre cum e să-ți vinzi timpul și inteligența pe
doi bani

poate că lupii urlă din nimic
poate că a fost doar un coșmar,

ne scuturăm de toate umilințele
și o luăm de la capăt.

pe un nor de ceară
se scufundă crengi
de cărbune pulsând
în flăcări de mai
și se aud păsări
gimnaste la bară
țipând la cireși
să stea la locul lor de cinste

mă frământă fugitiv
un dor recurent de livadă
uitată-ntre buruieni
aburind sub un trosnet
de lemn și porumb.

pentru mulți prietenia e un culoar
cu multe uși
spre dormitoare
parfumate discret și ambiguu
cu miros de kir cu sirop de cassis

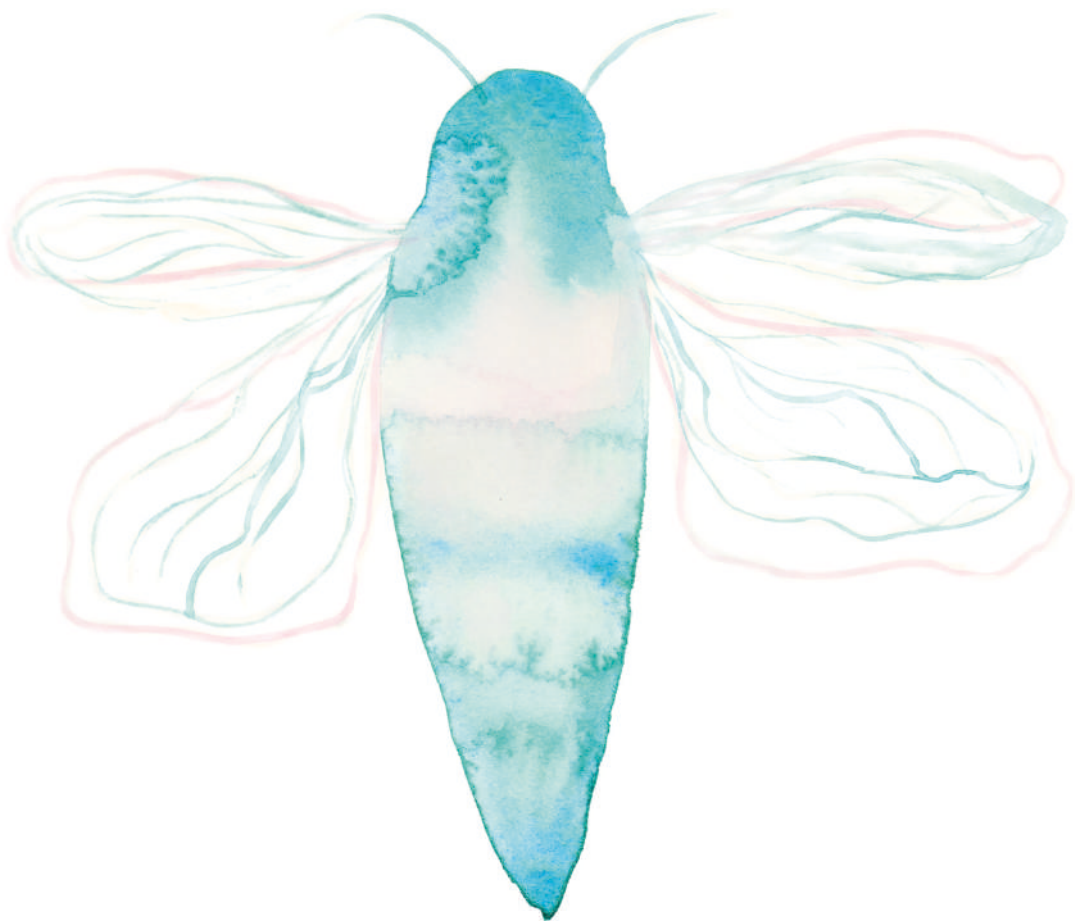
pentru ei prietenia ține
cam cât un contract de închiriere
cam cât un contract temporar de muncă
o pauză de prânz

pentru alții prietenia e pur disconfort
te plimbă doar prin locuri
noi și nesperate
unde nu îți doreai vreodată
să ajungi.

poți trăi și fără să vezi marea
și fără oameni dragi ce-și zic amarul
noaptea târziu pe un trotuar în miez de iunie
și fără să te așezi pe creste de munți
aburind în soare de martie
fără citybreaks la Barcelona
poți trăi și fără introspecție și fără vreo urmă de
blândețe
pentru tine
fără cadouri, cărți poștale, aniversări,
fără să pui cortul, fără să vrei să înveți să înoți
sau să pedalezi
fără nopți la cușetă sau dimineți cu brazi
miros de cărbune, autostop sau
greață printre serpentine
fără grădini încărcate de petale și răcoare
apeluri pierdute
cursuri de dans și de karate
planuri de weekend și de viitor.
fără somn
fără maratoane de artă

noi de doi ani
ne simțim vii doar pe jumătate
dar ele-o viață-ntreagă
așa ne-au învățat.

respir poezie
când toată lumea mă uită
unde va la umbra unei sălcii

dar nu și când violența incontrollabilă
pare a fi după colț
nu și când esofagul meu devine
tub de îngurgitare forțată
pentru conflictele celorlalți
nu și când se așteaptă ca eu să fiu
antrenorul nemilos
care suflă în fluier cu furie
și scoate cartonașul roșu
pentru plonjări afară
din terenul rațiunii
pentru erori percepute ca fiind
fatale

respir poezie
pe liniște
departe de drame arbitrare
de vinovăția interiorizată

care mă desfigurează
ca o piele care crapă de care te dezbraci
și ea crește la loc
smulg buruieni înfipte adânc
în secole de mentalitate de victimă
secole de megalomanie patetică
secole de manipulări torențiale și strategii naive
secole de bălăcit în smoală
în sfintele cupluri
departe de zilele nevrotice în care nici prânzul
de 20 de minute
nici goana în toate direcțiile
după fragmente
din structura de rezistență
în plină prăbușire
nu mulțumește pe nimeni,
departe de zile în care știi
că într-o săptămână
nu mai am job sau vreo demnitate
și nu se știe dacă va fi
pentru vreo lună sau vreun an

respir poezie
dar nu când fac doar ce trebuie
când aștept săptămâni un minut de grație
care să-mi aparțină mie
să trag cu ochiul în grădina unui vecin

să-mi aud gândurile neostenite
printre microsunete de păsări și vânt
și ambulanțe imperceptibile apropiindu-se progresiv
măcar un pic

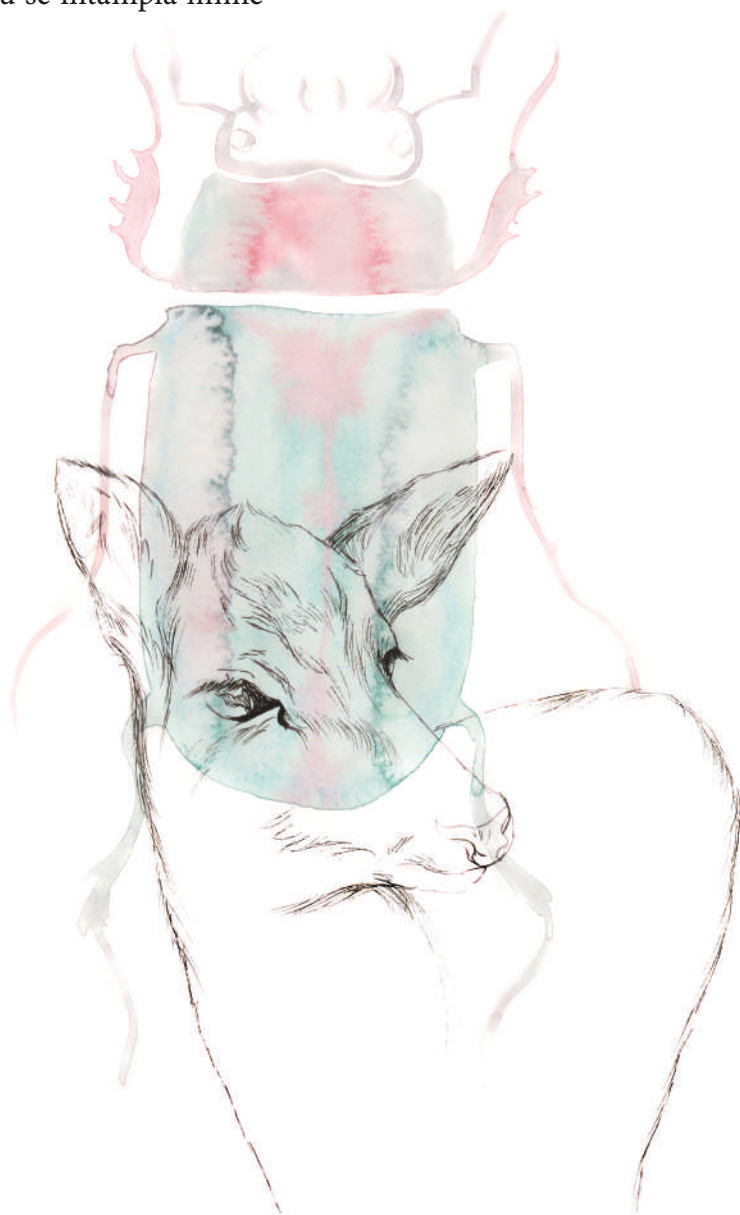
respir poezie
dar nu și când trebuie să mă iau la trântă
cu gândul că eu nu merit nimic.

se topesc cărările
viitorul meu
e o calotă glaciară în derivă
austrul dinspre vest mi-a dislocat
reziduurile nostalgice
de proporții
a măturat pe jos cu ele
cine mai știe cu ce m-am ales după toate astea
o viață de om
sintetizată-n câțiva ani
toate amprentele contează
chiar și cele care te modelează apoi
te uită într-un colț al mesageriei
chiar și cele care se debarasează
de prezența ta incomodă
la prima fisură

într-o sâmbătă răcoroasă de aprilie
perfectă pentru o curățenie
de primăvară
nu-i sănătos să te agăți
de oameni

și mai cu seamă
dacă în viața ta
nu se întâmplă nimic

nu pot să-ți spun ce bine e
când ne ignorăm reciproc
însă
când vine vorba de locuri
care devin ale tale
nu știu cum faci de revii
fără să te prăbușești
într-un malaxor al memoriei
în aceste vremuri bizare
acasă e în prea multe locuri
toate devin
zone minate,
de secetă și pericol afectiv
bagajul emoțional
l-am pus la cală
cu bună știință
să nu fie trântit de toți pereții
însă
contrar așteptărilor
iată că-i totul
intact înăuntru.

știi că nu mai ai ce căuta într-un loc
când îți lipsește răbdarea de oțel
de a-ți exprima motivația
zadarnic
de treizeci de ori pe zi
ca acum șase ani
când erai o larvă imobilizată-n lentoare
defoliind o creangă
și plictisindu-se de moarte
că nu poate avansa mai repede
știi că fundul sacului
nu mai e o metaforă
de psihoterapeuți înțelepți
când nu mai ai speranță
că dacă înfrunți vicisitudinile abrupte
la un moment dat ajungi pe platou
când nu mai crezi
că vede cineva
când încă un nu
ar putea să te aducă
la implozie
la cenușă

la un maldăr de oase
de parcă un fâlfăit de lepidopter
ți-ar fi ca o lopată după cap
când te convingi definitiv
că-n șapte tone de sudoare
nu-ți vei bălăci decât
acei torționari
care nu știu cine ești
care n-au auzit de oameni
dependenți de metrou.

sunt altcineva
în fiecare limbă care nu-mi aparține

sunt altcineva
în fiecare-ncăpere pe care-o traversez în grabă

sunt altcineva
în oraș și-n pădure fără să mă pierd

sunt altcineva
la fiecare temperatură sau chiar fără să știu

sunt altcineva
la parter și la etajul opt pe caniculă

sunt altcineva
cu băieți și cu fete

sunt altcineva
în pat și pe iarbă

sunt altcineva
când primesc și dau lecții

sunt altcineva
când mă întrebi despre mine
cu vocea ca mătasea
și altcineva
când crezi că tot ce-ai trăit
mă privește.

vreau doar să dispar subit
în adâncul pădurii
să mi se piardă urma
să mi se piardă gândul
să li se-nfunde glasul
să nu aud o glumă
să ni se crape crusta
să mă îmbăt cu lapte
să mă scufund în brumă.

vreau să mă lași să întorc
clepsidra jos pe covor
vreau doar să sting lumina
să te-nvelesc cu vina

ca un delincvent discret
și supracalificat
am extras cu finețe
cheia din fiecare
cutie poștală din
satul uitat și-am intrat.

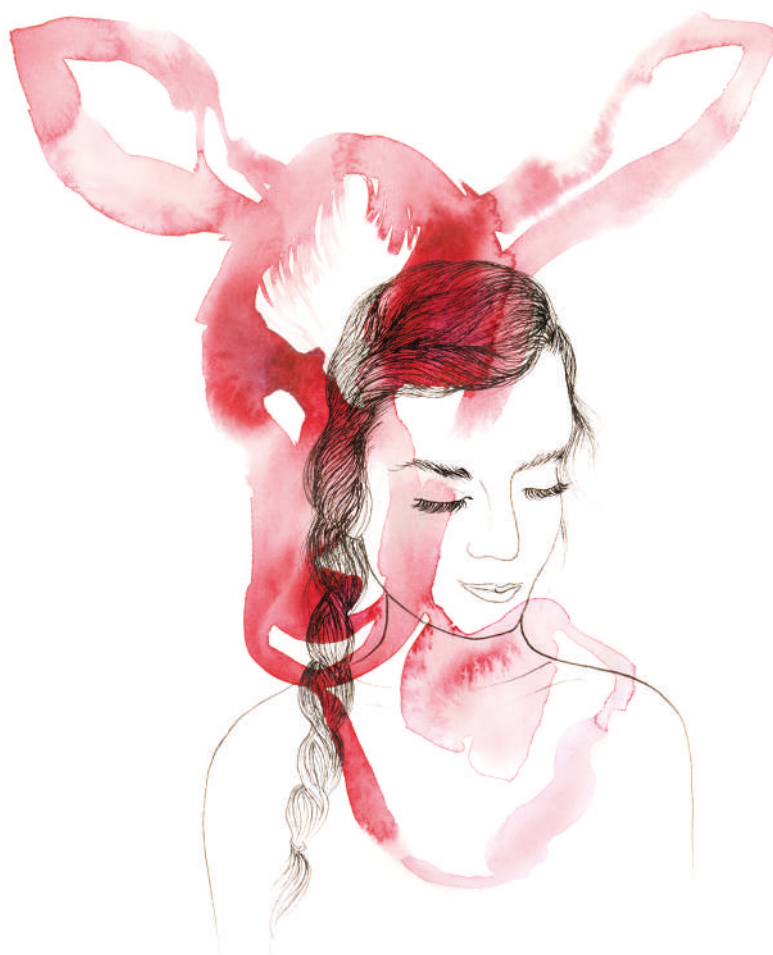
fără nicio urmă-n
fiecare casă
și mi-am luat notițe
știu și unde s-au dus
copiii la școală
și unde s-au ascuns.

știu și c-au mers pe brânci,
știu și că nu le-a mers,
știu și c-au divorțat,
știu și c-au fost în Ghent.
c-au votat la dreapta
știu și c-au făcut surf
și că nu s-au iubit
decât pe la-nceput.

era bezn-afară,
timpul se oprise,
am ieșit prin spate,
printre oase-aprinse,
am săpat o groapă
și-apoi m-am învelit
cu pământul lor drag
de curând înverzit.

mi-am croit o capă
dintr-un mușchi de copac,
am urlat la lună
până ce-am leșinat.
am înghițit licori
din ierburi amare
le-am golit cireșii
m-am frecat cu sare
mi-am făcut salată
din mătăsuri rare,
am înghițit perle
și apoi le-am vomat
am condus mașina
până-ntr-un alt sat

auzind sirena
am lăsat-o-n drum,
am luat-o la goană
m-am făcut iar scrum.

m-am trezit zgâriată
printre măcăci
nu mai aveam capă
și nici rădăcini.
nu mai aveam nume
nu mai aveam conturi
nu mai aveam rude
nu mai aveam scopuri
aveam doar trei păsări
cu capu-n aripă
ce pluteau pe apă

fără să mă simtă.

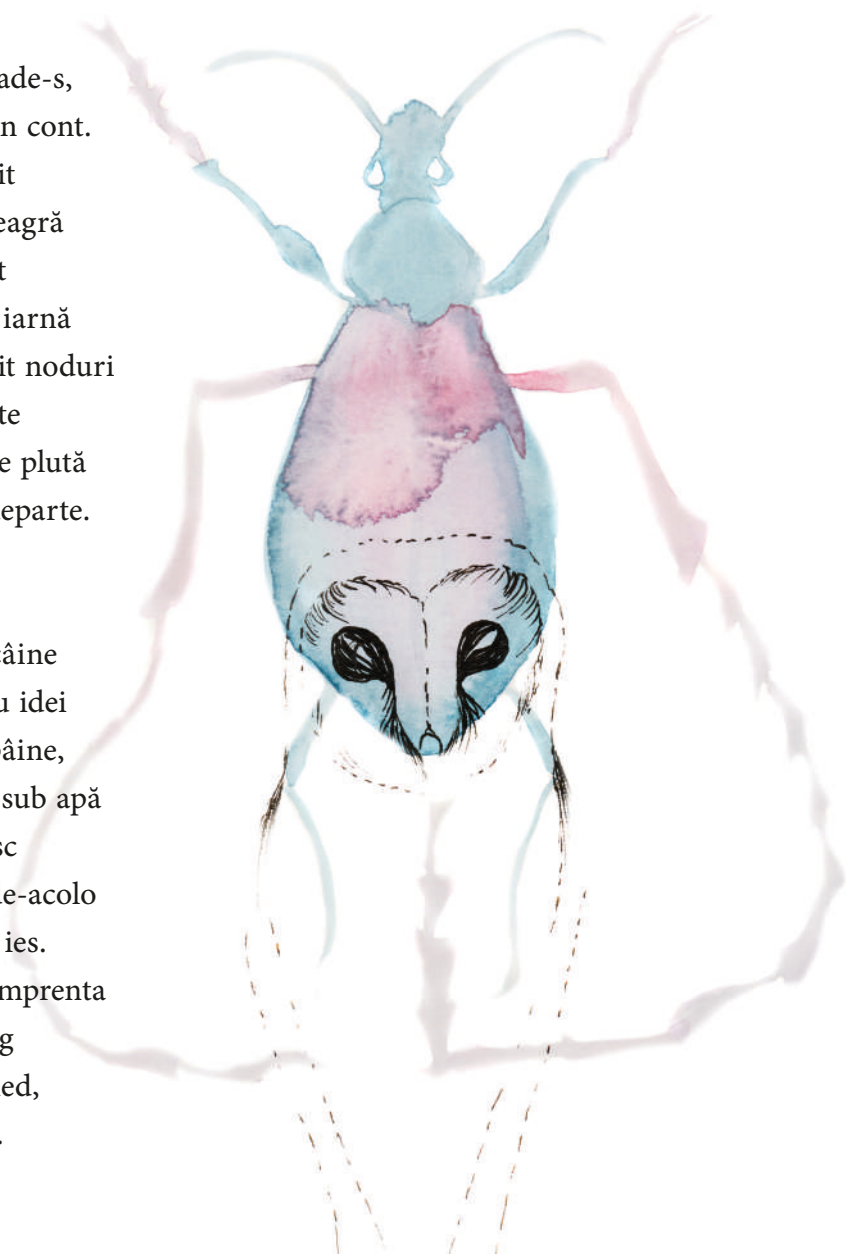

când mi-a luat foc părul
și-a-nceput furtuna
am smuls două bice,
șerpilor priveau luna,
erau iuți ca moartea,
mă fixau întruna,
fugeam prin noroaie
udă pân' la piele,
mi-am făcut o plută
din două nuiete,
le-am întins capcane,
i-am împotmolit,
am călcat pe cioburi
și m-am poticnit.

nu aveam șosete
și nici telefon
să văd câte grade-s,
câți bani am în cont.
m-am încolăcit
în scorbura neagră
și am hibernat
ca-ntr-o zi de iarnă
mi-am împletit noduri
din haine uzate
m-am urcat pe plută
și-am plecat departe.

am auzit voci
de bărbați și câine
cum schimbau idei
despre făcut pâine,
m-am ascuns sub apă
fără să gândesc
cum să scap de-acolo
cum o să mai ies.
mi-am lăsat amprenta
corpului întreg
în noroiul umed,
rece și discret.

am intrat în comă,
m-am trezit bătrână,
lângă o străină
cu fular de lână.
imigranți climatici,
monștri zoonotici,
cam asta ne-așteaptă,
zâmbea ea pe-alocuri.

CUPRINS

- 5 [am făcut greșeala să mă nasc într-o proaspătă]
- 7 [am rotule-nverzite-nspre nord]
- 9 [ascultam știrile de la ora cinci zece șapte]
- 10 [ca într-o celebrare ulterioară]
- 12 [când plec de aici]
- 16 [când te oprești o secundă]
- 18 [cât de epuizant este]
- 20 [copacii te vor liniști]
- 22 [i-a turnat și-un copil]
- 28 [ia-ți aroganța dintre sechelele mele]
- 30 [în orașul acesta]
- 32 [inima mea e în străfundul celei mai]
- 36 [m-am încăpățânat]
- 38 [nu deschide]
- 42 [nu l-am mai văzut niciodată pe tata]
- 45 [franceziiăștia fac]
- 46 [pădurea mea imaginară se destramă în leoparzi]
- 48 [pe un nor de ceară]
- 50 [pentru mulți prietenia e un culoar]
- 52 [poți trăi și fără să vezi marea]
- 54 [respir poezie]
- 57 [se topesc cărările]
- 61 [știi că nu mai ai ce căuta într-un loc]
- 63 [sunt altcineva]
- 65 [vreau doar să dispar subit]

